

Χωρίς εκπλήξεις και σύμφωνα με τον σχεδιασμό ολοκληρώθηκε το συνέδριο-παρωδία της ΓΣΕΕ, ύστερα από έναν κύκλο διαγκωνισμών που κατέληξαν να αναδείξουν σε μεγάλο νικητή το σύστημα και τη δυνατότητά του να παρεμβαίνει στα συνδικαλιστικά όργανα. Με τα ΜΑΤ σε ρόλο «εφορευτικής επιτροπής» να «νομιμοποιούν» ή όχι την παρουσία συνδικαλιστών στο πολυτελές ξενοδοχείο στο Καβούρι. Με το πολιτικό προσωπικό του συστήματος σε ρόλο «συνέδρων» να τοποθετούνται στο «σώμα». Με τους αστυνομικούς και τους ασφαλίτες σε ρόλο «ακροατή» (και πιθανά χειροκροτητή) των τοποθετήσεων. Με τον εισαγγελέα σε ρόλο «προεδρείου» να επιτηρεί την τήρηση της… νομιμότητας, όπως την όρισαν τα δικαστήρια που καλέστηκαν από αμφότερες τις πλευρές της ΓΣΕΕ. Με σχεδόν το σύνολο των συνέδρων να νομιμοποιούν την όλη διαδικασία και να εκλέγουν τη νέα διοίκηση της ΓΣΕΕ, έτοιμη να συμβάλει το μερίδιό της στην αντεργατική επίθεση.

Και με τα εκατομμύρια εργαζόμενων της χώρας στον καθημερινό αγώνα για την επιβίωση, αντιμέτωπους με την ανεργία, τους μισθούς φτώχειας, την εργοδοτική αυθαιρεσία και τρομοκρατία, την αντιλαϊκή και αντεργατική πολιτική που γκρεμίζει κάθε κατάκτηση και αμφισβητεί κάθε δικαίωμα. Μακριά από μια συνδικαλιστική ηγεσία στην ανάδειξη της οποίας (κατά τη συντριπτική πλειοψηφία τους) δεν έχουν λόγο. Και η οποία ούτε θέλει ούτε μπορεί –με την απόσταση που έχει φροντίσει η ίδια να διατηρεί– να ασχοληθεί με τα πραγματικά τους προβλήματα, πόσο μάλλον να υπηρετήσει τον αγώνα για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους. Ακόμα και η επιλογή διοργάνωσης του «συνεδρίου» τις μέρες που ετοιμάζεται η ψήφιση του νέου ασφαλιστικού (για το οποίο η ηγεσία της ΓΣΕΕ δεν πήρε την παραμικρή πρωτοβουλία) είναι χαρακτηριστική.

Είναι, άλλωστε, η ίδια αυτή συνδικαλιστική ηγεσία που για δεκαετίες κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της για να καλλιεργήσει τη λογική των «κοινών συμφερόντων» με το κεφάλαιο, της συνδιαχείρισης, της ανάθεσης στους «ειδικούς των διαπραγματεύσεων», των κοινοβουλευτικών αυταπατών. Για να φιμώνει και να εκτονώνει τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων, όταν δεν καταφέρνει να τις πνίξει στην ηττοπάθεια. Για να τις χρησιμοποιεί σαν μοχλό πίεσης για τη διαπραγμάτευση του δικού της ρόλου στα πλαίσια του συστήματος, ως μηχανισμός ενσωμάτωσης και υποταγής. Για να προωθεί τις αστικές και ρεφορμιστικές αντιλήψεις και πρακτικές μέσα στους εργαζόμενους και το εργατικό κίνημα.

Το κρίσιμο πεδίο όπου κρίνεται ο πραγματικός συσχετισμός με το σύστημα και τις δυνάμεις του δεν είναι η τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση ούτε το συνέδριό της. Είναι το πεδίο της ταξικής πάλης, της αντίστασης και της διεκδίκησης, το μόνο πεδίο όπου οι εργαζόμενοι συγκροτούνται, αναγνωρίζουν εχθρούς και φίλους, αποκτούν εμπιστοσύνη στο συλλογικό αγώνα, χτίζουν τις δικές τους δυνάμεις, βελτιώνουν τη θέση και την καθημερινότητά τους και διαμορφώνουν τους όρους της δικής τους προοπτικής, κόντρα στην αυξανόμενη εξαθλίωση που διασφαλίζει το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης.

Προσφέρει, λοιπόν, κακή υπηρεσία στους εργαζόμενους όποιος αποκρύπτει ότι στο μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας της η ηγεσία της ΓΣΕΕ ήταν είτε απευθείας διορισμένη είτε στην υπηρεσία του κράτους της εξαρτημένης άρχουσας τάξης και εχθρική απέναντι στο εργατικό κίνημα, χωρίς όμως να μπορεί να το περιορίσει όταν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι έπαιρναν την υπόθεση στα χέρια τους.

Η επιλογή του ΠΑΜΕ, εδώ και ένα διάστημα, να αναγορεύσει ούτε λίγο ούτε πολύ σε «μητέρα των μαχών» τη διεξαγωγή του συνεδρίου της ΓΣΕΕ (σε συνέχεια ενός γύρου αντίστοιχων «μαχών» σε εργατικά κέντρα και ομοσπονδίες) μόνο την υπόθεση της συγκρότησης του εργατικού κινήματος σε κατεύθυνση σύγκρουσης με το σύστημα δεν υπηρετεί. Πρόκειται για μια προσπάθεια υπεκφυγής από τα πραγματικά επίδικα και τη δουλειά που απαιτείται μέσα στην πλατιά μάζα των εργαζομένων. Με «φασαρία» επιχειρεί να αποφύγει το κρίσιμο ζήτημα που απασχολεί τους εργαζόμενους: το πώς και γιατί μέσα σε μια δεκαετία το σύστημα κατάφερε να επιβάλει τέτοιο καταιγισμό μέτρων που τσάκισαν πλήθος κατακτήσεων και μαζί όλους τους όρους δουλειάς και ζωής του συνόλου των εργαζομένων.

«Φυσιολογική» συνέχεια αποτέλεσε τόσο το σύρσιμο του συνεδρίου της ΓΣΕΕ στα δικαστήρια όσο και η αποδοχή των σχετικών δικαστικών αποφάσεων για τον τρόπο διεξαγωγής του «37ου συνεδρίου» τελικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι το ΠΑΜΕ, παρά τη φασαρία που ξεσήκωσε εδώ και μήνες, παρά τις καταγγελίες του για «συνδικαλιστική μαφία», συμμετείχε κανονικότατα στο συνέδριο της ΓΣΕΕ που το ίδιο χαρακτήριζε ως «νόθο»! Η παραταξιακή συγκέντρωση που κάλεσε έξω από χώρο του συνεδρίου-παρωδία κατέληξε να αποτελέσει και η ίδια μια παρωδία καταγγελίας όταν την ίδια ώρα οι σύνεδροι του ΠΑΜΕ μέσα στην αίθουσα συμμετείχαν και ψήφιζαν κανονικότατα!

Όλα αυτά τα χρόνια, το ΠΑΜΕ ήθελε να εμφανίζεται πως τα έχει όλα λυμένα και ότι δήθεν εγγυάται όχι μόνο την απόκρουση της επίθεσης του συστήματος αλλά και την αντεπίθεση! Για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις (καθώς η πραγματικότητα αποκάλυπτε την κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι) εστίασε στις «μάχες» στα δευτεροβάθμια όργανα. Αυτές όμως

αφορούσαν ουσιαστικά ένα μικρό κύκλο συνδικαλιστικών στελεχών, ενισχύοντας κι από την πλευρά του τη λογική της ανάθεσης. Ακόμα χειρότερα, κατέληγαν πάντα σε δικαστικές διαμάχες, με το ΠΑΜΕ (είτε έχοντας την πρωτοβουλία της «απεύθυνσης» στους δικαστές είτε όχι) να αποδέχεται τις αποφάσεις τους για διορισμούς διοικήσεων, ανατροπή αποφάσεων συνεδρίων ή και ακύρωσή τους.

Δεν πρόκειται για κάποιου είδους ανατροπή στην πολιτική λογική του ΠΑΜΕ. Μπορεί οι καταγγελίες του για σωματεία-σφραγίδες κι εργοδοτικές παρεμβάσεις να έχουν πραγματική βάση, δεν γίνονται όμως από κάποια θέση αρχής, αλλά επιλεκτικά. Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ και γενικά του ΚΚΕ έχουν αποδεχτεί με τις πρακτικές τους εδώ και δεκαετίες την εμπλοκή της εργοδοσίας και του κράτους (που επίσης της εργοδοσίας τα συμφέροντα εξυπηρετεί) στα συνδικαλιστικά όργανα. Η πλήρης αποδοχή του συνδικαλιστικού νόμου 1264/82 και μάλιστα η υπεράσπισή του με θέρμη είναι αναγνώριση της «αρμοδιότητας» του κράτους αντί των καταστατικών των ίδιων των σωματείων να ορίζει τη λειτουργία τους και, μεταξύ άλλων, να επιβάλλει την ενισχυμένη αναλογική για την εκλογή των οργάνων τους και την επίβλεψη της τήρησης του νόμου από δικαστικούς αντιπροσώπους. Η πρακτική της κράτησης των συνδρομών των μελών μέσω της μισθοδοσίας και της απόδοσής τους στο σωματείο από τον εργοδότη, τον εμπλέκει άμεσα. Η αποδοχή της κρατικής χρηματοδότησης στα σωματεία κινείται στην ίδια λογική. Αυτή η υποταγή στην αστική νομιμότητα συνεχίζεται, με τελευταίο παράδειγμα το ζήτημα του «μητρώου πραγματικών δικαιούχων» των σωματείων, τους οποίους απαιτεί να γνωρίζει το κράτος για να τους κρατά υπό έλεγχο. Η κρατική και εργοδοτική παρέμβαση λοιπόν δεν περιορίζεται στα συνέδρια της ΓΣΕΕ. Στην αποδοχή της για χρόνια άλλωστε πατάει το σύστημα και η κυβέρνηση και προχωράει παραπέρα, με τα πρόσφατα ψηφισμένα ηλεκτρονικά μητρώα και τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες για απεργία ως δείγμα της κατεύθυνσης ασφυκτικού ελέγχου και της προσπάθειας να βγάλουν εκτός πολιτικής νομιμότητας κάθε εργατική και λαϊκή οργάνωση, κάθε αντίσταση στην πολιτική τους.

• Η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος δεν μπορεί να γίνει στη βάση των ίδιων όρων που οδήγησαν στην ήττα του. Για να βρεθούν οι εργαζόμενοι σε καλύτερη θέση, απαιτείται η ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, αντισυνδιαχειριστικής κατεύθυνσης, σε αντιπαράθεση με τις κυρίαρχες λογικές και πρακτικές και τις δυνάμεις που τις αναπαράγουν. Απαιτείται το δυνάμωμα των ίδιων των εργαζομένων, της συλλογικής τους δράσης απέναντι στον εργοδότη, την κυβέρνηση, τον ιμπεριαλισμό και την πολιτική τους. Δεν είναι βασικά οργανωτικό αλλά πολιτικό ζήτημα και ως τέτοιο πρέπει να αναδεικνύεται, χωρίς ωραιοποιήσεις και αυταπάτες για «μαγικές συνταγές», που εντείνουν την απογοήτευση καθώς διαψεύδονται ξανά και ξανά. Οι μαχόμενες, ταξικές δυνάμεις πρέπει να

υπηρετήσουν το δρόμο της οργάνωσης και του πραγματικού αγώνα των εργαζομένων, μακριά από ακτιβίστικες λογικές και μάχες εντυπώσεων.

ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ